

то можелъ да се вземе по реквизиционенъ рѣдъ. Ето го той и рѣшилъ да ме проводи сугрѣнѣта въ Казанлъжкъ кола и три роти опълчение, за да натоваримъ хлѣбъ, а и сѣщо да натоваримъ турскитѣ мундире и пантолоне, то се биле пазиле тамъ въ складоветѣ; освѣнъ това мене се даде право да разбижъ и прегледамъ турскитѣ лавки да обержъ колкото намѣржъ въ тѣхъ платно и сукно.

Тоя пъкъ азъ живѣехъ въ Шибка самичекъ и почги въ тра на селото, въ единъ доста члестичекъ домъ, на втора му етажъ. Съ мене наедно и неизбѣжния Ефремовъ. Лѣтовъ съ шибка си завземаше превъсходна едча голѣма џа, близо до мене. Вечеръта, когато азъ бѣхъ вече пошилъ необходимитѣ заповѣди относително сугрѣшната експедиция и се върнахъ дома, гледамъ изъ прозореца, приближава се къмъ вратата ми младо едно момче, въ цивилни дрехи, на конь, отъ когото слиза и се опжтва къмъ мене стаята.

— Извинете, полковникъ, дѣто ви безпокожъ; азъ съмъ Тодоровъ! който служихъ при васъ въ Сърбия и съмъ ви билъ въ Кашеневъ, когато отивахте въ дѣйствующата армия.

Дѣйствително че тоя Тодоровъ е здраво и енергично момче, въ, за съжаление, безочливъ и грубъ, спрѣлъ се бѣ въ Кишиневъ въ сѣщата гостилница, дѣто и азъ, въ можеше да отиде по нататъкъ въ армията, защото нѣмаше средства. И ето най послѣ той ме намѣрва въ Шибка.

— Че какво искате?

— Азъ дойдохъ да ви моля да ме приемете въ опълчението и назначите при себе си ординарецъ. —

Азъ общахъ на Тодорова да доложжъ за него на Сто това, а до тогава предложихъ му да прекара нощъта у въ. Отъ почивка пакъ и той и бѣдната кобилка, на която Тодоровъ дойде, силно се нуждаеха.

3-ий АВГУСТЪ.

Взехъ 10 волови кола при три роти пѣхота и 10 дука казаци и тржгнахъ отъ бивуака къмъ Казанлъжкъ. Тодо-